

ELLE KENNEDY

BODY

CHECK

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Elle Kennedy
Oorspronkelijke titel: *Body Check*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Harlequin
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1538 5
ISBN 978 94 027 7192 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2024

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Ik sta echt al veel te lang droog,’ verzuchtte Hayden Houston. Ze pakte haar glas van het mahoniehouten tafelblad en nam een slok rode wijn. Het bittere vocht leste haar dorst een beetje, maar deed niks af aan haar frustratie.

De foto’s die haar aanstaarden vanaf de muur van de Ice House Bar, hielpen nu ook niet bepaald. Het waren actiefoto’s van ijshockeyers, met hun sticks omhoog, ingelijste verzamelkaartjes met nieuwe spelers erop, teamfoto’s van de Chicago Warriors – de sport leek haar overal te achtervolgen.

Net als seks.

Tegenover haar zat Darcy White te grinniken. ‘We hebben elkaar twee jaar niet gezien en dat is alles wat je te zeggen hebt? Kom op, professor, geen anekdotes over het leven in Berkeley? Geen belangrijke inzichten over impressionistische kunst?’

‘Die belangrijke inzichten bewaar ik voor mijn studenten. En wat anekdotes betreft, die hebben geen van alle iets met seks te maken, dus laten we daar vooral geen tijd aan verspillen.’

Ze haalde een hand door haar haar en voelde dat alle veerkracht die ze erin had gestopt voor ze naar de Ice House Bar was gekomen al weer ingestort was. Mousse voor meer volume? Waar was dat volume dan gebleven? Haar steile bruine haar kon maar één ding: er steil bij hangen.

‘Oké, ik hap wel,’ zei Darcy. ‘Waarom ben je zo met seks bezig?’

‘Omdat ik nul seks heb.’

Darcy nam een slokje van haar wijn. ‘Heb je dan niet iemand, thuis in California? Ene Dan? Of Drake?’

‘Doug,’ verbeterde Hayden haar.

‘Hoelang zijn jullie al samen?’

‘Twee maanden.’

‘Nee. Je maakt toch zeker een geintje? Heeft hij dan geen zin?’ Darcy zweeg even en keek nadenkend. ‘Of krijgt hij hem niet omhoog of zo?’

‘Nee, omhoog is geen enkel probleem. Hij wil gewoon, en ik citeer, “elkaar door en door leren kennen voordat we de intimiteitsbrug oversteken”.’

Haar vriendin schoot keihard in de lach. ‘De intimiteitsbrug? Lieverd, zo te horen is hij een enorme loser. Dumpen, die gast. Nu meteen. Voordat hij weer over de intimiteitsbrug begint.’

‘We hebben een pauze ingelast in de relatie,’ gaf Hayden toe.

‘Na twee maanden al?’

‘Ja. Voordat ik wegging heb ik tegen hem gezegd dat ik wat ruimte nodig had.’

‘“Ruimte”, jaja. Volgens mij heb jij vooral een nieuw vriendje nodig.’

Maar dat was wel het laatste waar ze trek in had. Haar hengel nog eens in de datingvijver gooien en weer gaan vissen? Nee, bedankt. Na drie mislukte relaties in vijf jaar tijd had Hayden besloten om niet meer op *bad boys* te vallen en zich alleen nog op de lieve jongens te richten. En Doug Lloyd was zonder meer een lieverd. Hij gaf het vak Renaissance aan Berkeley, was intelligent en geestig en hechtte net zoveel waarde aan liefde en toewijding als zij. Hayden was grootgebracht door een alleen-

staande vader en het enige wat ze ooit had gewild was een partner bij wie ze zich thuis voelde en met wie ze oud kon worden.

Nadat haar moeder om het leven was gekomen bij een auto-ongeluk toen Hayden nog maar een baby was, had haar vader het vinden van een nieuwe liefde opgegeven en had hij zich ruim twintig jaar voornamelijk gericht op zijn carrière als ijs-hockeycoach. Drie jaar geleden was hij dan toch eindelijk getrouwd, maar ze vermoedde dat het niet de liefde was die hem daartoe gedreven had, maar de eenzaamheid. Waarom zou hij anders een vrouw ten huwelijk hebben gevraagd met wie hij pas vier maanden iets had? Een vrouw die bovendien ook nog eens negenentwintig jaar jonger was. Een vrouw met wie hij inmiddels al weer in scheiding lag.

Nou, ze was dus niet van plan het voorbeeld van haar vader te volgen. Ze was niet van plan om tientallen jaren in haar eentje door te brengen en dan te trouwen met iemand die totaal ongeschikt was.

Doug dacht er precies zo over. Hij was traditioneel tot op het bot en hij geloofde er heilig in dat het huwelijk iets bijzonders was dat je niet moest overhaasten. Bovendien had hij een keihard lichaam dat haar deed watertanden. Hij had het haar zelfs laten aanraken... één keertje. Ze hadden zitten zoenen op de bank in de zitkamer van haar huis in San Francisco en ze had haar handen onder zijn overhemd geschoven. Ze liet haar vingers over zijn gespierde lijf glijden en mompelde: 'Laten we verdergaan in de slaapkamer.'

Dat was het moment waarop hij zijn bom had laten vallen: intimiteit zat er verder niet in. Hij verzekerde haar dat hij zich ongelooflijk tot haar aangetrokken voelde, maar vond dat je net als bij het huwelijk ook wat seks betrof niet te veel haast moest hebben. Hij wilde dat de eerste keer bijzonder zou worden.

En hoelang ze hem ook over zijn borst wreef, hij liet zich niet overhalen om zijn ridderlijke bedoelingen te laten varen.

En dat was dus het probleem. Doug was gewoon te áárdig. In het begin vond ze zijn opvattingen over het bedrijven der liefde nog superschattig. Maar na twee maanden, opgeteld bij de acht celibataire maanden voordat ze Doug leerde kennen, was ze extreem seksueel gefrustreerd.

Ze vond het geweldig dat Doug zo'n heer was, maar... godallemachtig. Soms had een meisje gewoon een mán nodig en geen heer.

'Serieus, wat een watje, die Damian,' zei Darcy, haar uit haar gedachten halend.

'Doug.'

'Whatever.' Darcy maakte een wegwerpgebaar en gooide haar lange rode haar over haar schouder. 'Rot toch op, man, met je intimiteit. Als Dustin geen seks met je wil, ga dan maar op zoek naar iemand die dat wel wil.'

'De verleiding is groot, geloof me.'

Meer dan groot, zelfs. De komende maanden zouden echt een regelrechte hel worden. Ze was na het semester naar huis gekomen om haar vader door zijn vechtscheiding te helpen, om te doen wat een goede dochter behoort te doen, maar dat wilde nog niet zeggen dat ze daar zin in had.

'Ben je soms nymfomane geworden sinds je hier niet meer woont?' vroeg Darcy.

'Nee, ik ben gewoon gestrest en moet tot rust komen. Dat is toch niet zo gek?'

'Niet echt, nee. Dus de boze stiefmoeder gooit met giftige appels?'

'Aha, je hebt vanochtend de krant gelezen.'

'Ja, ja. Behoorlijk shitty.'

Hayden haalde haar vingers door haar haar. ‘“Shitty”? Het is een ramp.’

‘Zit er een kern van waarheid in?’ vroeg Darcy voorzichtig.

‘Nee, natuurlijk niet! Waar zij hem van beschuldigt, dat zou papa allemaal nooit doen.’ Hayden probeerde de frustratie in haar toon te bedwingen. ‘Maar laten we het hier niet over hebben. Vanavond wil ik mijn vader en Sheila en al dat gedoe gewoon even vergeten.’

‘Oké. Wil je het weer over seks hebben?’

Ze grinnikte. ‘Nee. Ik wil het er niet óver hebben, ik wil het gewoon hébben.’

‘Dan doe je dat toch? Er zijn hier zat mannen. Kies er eentje uit en ga met hem mee naar huis.’

‘Een onenightstand, bedoel je?’ vroeg ze misprijzend.

‘Absoluut.’

‘Ik weet niet. Beetje ranzig, met iemand naar bed gaan en hem daarna nooit meer zien, vind ik.’

‘Hoezo is dat ranzig? Ik doe het zo vaak.’

‘Ja, hèn. Jij hebt bindingsangst.’

Darcy verslond mannen als warme broodjes en ze deelde weleens details waar Haydens mond van openviel. Ze kon zich niet herinneren dat ze zelf ooit zeven orgasmes in één nacht had gehad, of een triootje met twee brandweermannen die ze had ontmoet bij een illegaal vreugdevuur in Lincoln Park.

Darcy trok haar wenkbrauwen op en haar blauwe ogen glansden uitdagend. ‘Oké, laat ik het dan zo stellen: wat klinkt leuker, een paar gierende orgasmes met een vent die je misschien nog weleens of misschien nooit meer terugziet, of over de intimiteitsbrug wandelen met Don?’

‘Doug.’

Darcy haalde haar schouders op. ‘Ik denk dat we allebei wel

weten dat wat ik voorstel leuker is dan dat bruggetje van hem.’ Ze wapperde met haar hand alsof ze met een witte vlag zwaaide. ‘Sorry, ik beloof dat ik de rest van de avond niks meer over die brug zal zeggen.’

Hayden reageerde niet. In plaats daarvan dacht ze na over Darcy’s voorstel. Ze had nog nooit een onenightstand gehad. Voor haar hing seks samen met andere dingen. Relatieachtige dingen, zoals uit eten gaan, een gezellig avondje thuis, de eerste keer dat er ‘ik hou van jou’ werd gezegd.

Maar waarom zou seks eigenlijk hand in hand moeten gaan met liefde? Kon het niet gewoon puur voor je plezier zijn? Geen etentje, geen ‘ik hou van jou’, geen verwachtingen?

‘Ik weet niet,’ zei ze langzaam. ‘Met iemand in bed belanden terwijl ik vorige week nog met Doug was? Dat voelt niet goed.’

‘Je hebt niet voor niets om ruimte gevraagd,’ merkte Darcy op. ‘Kan je er net zo goed gebruik van maken.’

‘Door met iemand het bed in te duiken.’ Ze nipte van haar wijn, nadenkend en aarzelend tegelijk.

‘Waarom niet? Luister, je hebt jaren gezocht naar een man om een leven mee op te bouwen – misschien moet je in plaats daarvan maar eens op zoek naar iemand die je libido een boost geeft. Ik denk dat het tijd wordt dat je eens een beetje lol maakt, lieverd. Volgens mij heb je dat nodig.’

Hayden zuchtte. ‘Dat geloof ik ook, ja.’

Darcy’s grijns werd breder. ‘Je zit er serieus over na te denken, hè?’

‘Als ik hier een vent zie die ik leuk vind, dan zou het zomaar kunnen.’

Haar eigen woorden verbaasden haar, maar toch klonk het logisch. Wat was er zo verkeerd aan een wildvreemde aan de haak slaan in een kroeg? Dat soort gestoorde dingen deden

mensen toch de hele tijd? Misschien had ze op dit moment wel behoefte om ook eens iets gestoords te doen.

Darcy leunde peinzend achterover in haar stoel. 'Wat wordt je pseudoniem?'

'Mijn pseudoniem?' herhaalde Hayden.

'Ja. Als je dit goed wilt aanpakken, moet je echt anoniem zijn. Eens een avondje heel iemand anders zijn. Iemand anders voor één nacht. Noem jezelf Yolanda of zo.'

'Echt niet,' protesteerde Hayden lachend. 'Ik ben liever gewoon mezelf.'

'Ook goed.' Darcy liet haar schouders zakken.

'We lopen wat te hard van stapel. Moet ik niet eerst een man uitkiezen?'

Darcy veerde weer op. 'Goed punt. Oké. Laten we eens aan het mannenwiel draaien en kijken op wie we uitkomen.'

Hayden smoorde een lachje, maar volgde het voorbeeld van haar vriendin en keek de bar rond. Waar ze ook keek, overal waren mannen. Lange, kleine, knappe, kale. Geen van hen wekte haar interesse.

En toen zag ze hem.

Met zijn rug naar hen toe, aan de bar, stond de gelukkige winnaar van het mannenwiel. Het enige wat ze kon zien was een hoofd met donkerbruin haar, een brede torso in een donkerblauwe trui en lange benen, gehuld in spijkerstof.

O, en zijn kont. Zo'n strak exemplaar kon je moeilijk over het hoofd zien.

'Uitstekende keuze,' plaagde Darcy, die Haydens blik volgde.

'Ik kan zijn gezicht niet zien,' klaagde Hayden reikhalzend.

'Gewoon even geduld hebben.'

Hayden keek toe hoe de man een paar bankbiljetten op de strakke mahoniehouten bar legde en een groot glas bier van de

barman aannam. Toen hij zich omdraaide, stakte haar adem even, zo geïmponeerd was ze. De man had het gezicht van een Griekse god. Scherpe trekken, ruig, met intens blauwe ogen die haar hart deden bonzen en sensuele lippen die haar eigen mond deden tintelen. En hij was gigantisch. Met zijn rug naar hen toe had hij niet zo lang geleken, maar nu, oog in oog, realiseerde ze zich dat hij dik boven de een vijftientig was en het soort borstkas had waar je als vrouw je hoofd op wilde laten rusten. Ze kon zijn borstspieren dwars door zijn trui heen zien.

‘Wauw,’ mompelde ze, meer bij zichzelf dan tegen Darcy.

Er trok een verwachtingsvolle rilling door haar heen toen ze zich voorstelde dat ze met hem de nacht zou doorbrengen.

Met zijn bier in de hand liep de man naar een van de pooltafels aan de andere kant van de zaak en ging naar het rek met de keus. Hij zette zijn glas op de kleine richel langs de muur, pakte een keu en begon de ballen op het groene vilt van de tafel te leggen. Even later kwam er een lange, slungelige jongen aan, een studentachtige type, en ze wisselden een paar woorden. De jongen pakte ook een keu en ging bij Mr. Delicious aan de pooltafel staan.

Hayden draaide zich om naar Darcy en zag dat haar vriendin met haar ogen rolde. ‘Wat nou?’ vroeg ze een tikkeltje defensief.

‘Waar wacht je op?’ vroeg Darcy.

Ze wierp weer een blik op de donkerharige seksgod. ‘Moet ik dan naar hem toe?’

‘Als je serieus met iemand in bed wil belanden vanavond, ja, dan moet je naar hem toe.’

‘En dan?’

‘Beetje poolen. Kletsen. Flirten. Je weet wel, even onder de motorkap kijken voordat je de auto koopt.’

‘Hij is geen auto, Darce.’

‘Nee, maar als hij dat wel was, zou hij een gevaarlijk en spannend modelletje zijn, een Hummer of zo.’

Hayden barstte in lachen uit. Je kon veel over Darcy zeggen, maar uniek was ze wel.

‘Kom op, eropaf.’

Hayden slikte. ‘Nu?’

‘Nee, volgende week.’

Haar mond werd nog droger, dus sloeg ze de rest van haar wijn achterover.

‘Je vindt dit echt heel eng, hè?’ vroeg Darcy met verbazing in haar blauwe ogen. ‘Sinds wanneer ben jij zo verlegen? Je geeft lezingen voor collegezalen met honderden mensen. Hij is maar één man, Hayden.’

Haydens blik dwaalde weer af in de richting van de man. Ze zag dat zijn rugspieren zich aanspannen toen hij met zijn ellebogen op de pooltafel rustte, en zijn strakke achterwerk zag er bijna eetbaar uit in die verwassen spijkerbroek.

Hij is maar één man, zei ze tegen zichzelf, haar zenuwen van zich afschuddend.

Precies.

Hij is gewoon maar een lange, sexy man waar de rauwe mannelijkheid vanaf spat.

Dit was een makkie.

2

Brody Croft cirkelde met haviksogen om de pooltafel heen terwijl hij zijn opties overwoog. Met een snelle knik zei hij: ‘Dertien, zijpocket.’

Zijn jonge tegenspeler, die een felrood hawaïshirt droeg dat pijn deed aan Brody’s ogen, trok zijn wenkbrauwen op. ‘Serieus? Moeilijk schot, man.’

‘Lukt me wel.’

En het lukte ook. De bal gleed keurig in de pocket.

De jongen naast hem kreunde. ‘Nice, man. Nice.’

‘*Thanks.*’ Hij maakte zich op voor zijn volgende stoot toen hij merkte dat zijn tegenstander naar hem stond te staren. ‘Is er iets?’

‘Nee, eh... niets aan de hand. Maar, eh... ben jij niet Brody Croft?’ flapte de jongen eruit met een beschaamde blik.

Brody smoorde een lach. Hij vroeg zich al af hoelang het zou duren voordat die gast het zou vragen. Niet dat hij zo arrogant was dat hij ervan uitging dat iedereen op deze planeet wist wie hij was, maar aangezien deze bar eigendom van Luke Stevens en Jeff Wolinski was, twee mede-Warriors, waren de meeste mensen die hier kwamen wel ijshockeyfans.

‘Tot uw dienst,’ zei hij ontspannen en hij stak zijn hand uit.

De jongen greep hem stevig vast, alsof hij wegzakte in drijf-

zand en Brody's hand zijn leven kon redden. 'Wat cool! Ik ben trouwens Mike.'

De blik van pure aanbidding in Mikes ogen bezorgde Brody een ongemakkelijke knoop in zijn maag. Hij vond het altijd leuk om fans te ontmoeten, maar soms ging de heldenverering net wat te ver.

'Zullen we even doorspelen?' stelde hij voor en hij gebaarde naar de pooltafel.

'Ja. Ik bedoel, natuurlijk! Laten we spelen!' Mikes ogen puilden bijna uit zijn hoekige gezicht. 'Ik kan niet wachten om de jongens te vertellen dat ik een potje pool gespeeld heb met Brody Croft.'

Omdat Brody geen antwoord kon bedenken, en iets als 'dank je' een beetje stompzinig was, hield hij zijn keu omhoog. De volgende stoot zou lastiger zijn dan de eerste, maar ook deze kon hij best aan. Hij had vroeger zelf in zo'n bar als deze gewerkt, toen hij nog maar net professional was en nauwelijks genoeg geld binnenbracht om in zijn levensonderhoud te voorzien. Na het werk ging hij vaak poolen met de andere obers en daar had hij zijn voorliefde voor het spel aan overgehouden. Maar vanwege zijn huidige agenda had hij zelden nog tijd om te spelen.

Nu er geruchten gingen over een mogelijk onderzoek door de ijshockeybond, vanwege beschuldigingen in een interview met de toekomstige ex-vrouw van de eigenaar van zijn team, zou Brody alleen weleens wat meer vrije tijd kunnen krijgen dan hem lief was. Mevrouw Houston beweerde dat ze bewijs had dat haar man minstens twee spelers had omgekocht om wedstrijden te verliezen. En dat hij enorme bedragen had verwed – illegaal – op de wedstrijden die hij op die manier had gefixt.

Hoewel er waarschijnlijk niets van waar was, begon Brody zich toch steeds meer zorgen te maken over de geruchten.

Een jaar of vijf geleden had een soortgelijk schandaal de Colorado Kodiaks geteisterd. Daar bleken toen drie spelers bij betrokken te zijn, maar veel onschuldige spelers hadden eronder geleden omdat hun reputatie door het slijk was gehaald.

Hij zou zich nooit, maar dan ook nooit, laten omkopen en hij was niet van plan zich op één hoop te laten gooien met spelers die dat wel hadden gedaan. Zijn zaakwaarnemer was aan het heronderhandelen over zijn contract, omdat zijn huidige contract aan het eind van het seizoen afliep. Dat hield in dat hij brandschoon moest blijven, of hij nu naar een andere club wilde of bij de Warriors wilde blijven spelen.

Hij probeerde voor ogen te houden dat de krantenkoppen van vanochtend alleen op geruchten gebaseerd waren. Als de beweringen van Sheila Houston ergens toe zouden leiden, dan zou hij zich er pas echt zorgen over gaan maken. Voorlopig moest hij zich concentreren op zijn wedstrijden, zodat de Warriors de eerste ronde van de play-offs zouden winnen en door konden naar de volgende ronde.

Hij liet de keu tussen zijn duim en wijsvinger rusten, wierp nog een laatste blik op de pooltafel en trok de keu terug.

Vanuit zijn ooghoek werd zijn aandacht getrokken door de rondingen van een vrouw, wat hem afleidde toen hij de keu naar voren duwde. Door dat korte moment gleden zijn vingers uit. De witte bal schoot over het vilt, rakelings langs alle andere ballen op tafel, en viel rechtstreeks in de pocket aan de andere kant van de tafel.

Shit.

Fronsend hief hij zijn hoofd op toen degene die hem zo had afgeleid dichterbij kwam.

‘Je mag hem wel overdoen,’ zei Mike vlug en hij pakte de witte bal en legde hem weer op tafel. ‘Dit heet toch een *mulligan* of zo?’

‘Dat is bij golf,’ mompelde Brody, kijkend naar de naderende brunette.

Een paar jaar geleden had een interviewer voor *Sports Illustrated* hem gevraagd om het soort vrouwen te beschrijven waar hij op viel. ‘Blondines met lange benen’ had hij toen snel geantwoord, wat zo’n beetje het tegenovergestelde was van de vrouw die nu een halve meter voor hem bleef staan. En toch viel zijn mond open toen hij haar zag en reageerde zijn lichaam meteen, op elk detail. Het zijdezachte, chocoladebruine haar dat over haar schouders viel, de levendige groene ogen, de kleur van een weelderig regenwoud, de kleine gestalte met meer rondingen dan zijn hersenen konden registreren.

Zijn adem stakte toen hun ogen elkaar ontmoetten. Een klein en onzeker glimlachje om haar volle lippen schoot als een schok door zijn kruis.

Fuck. Hij kon zich niet herinneren wanneer voor het laatst alleen al de glimlach van een vrouw zo’n intense reactie bij hem had losgemaakt.

‘Ik dacht: ik speel dadelijk tegen de winnaar.’ Haar zachte, hese stem joeg meteen weer zo’n schokgolf door Brody’s lul.

Hij bedacht verbluft dat het nog maar een seconde of twee scheelde of hij kreeg een erectie. Hij probeerde zijn lichaam eraan te herinneren dat hij geen tiener meer was, maar een vent van negenentwintig die zichzelf prima in de hand had. Hij had de puck onder controle als hij ellebogen en *cross-checks* van aanvallers van de tegenpartij afweerde; zijn hormonen in bedwang houden zou een fluitje van een cent moeten zijn.

‘Ga maar in mijn plaats,’ flapte Mike eruit en hij duwde haar snel zijn keu in handen. De jongen liet zijn blik even op het decol-

leté van de gele tanktop vallen die de brunette droeg, draaide zich toen om naar Brody en knipoogde. ‘Veel plezier, man.’

Brody slikte en keek toen de vrouw weer aan die hem met één glimlach een stijve had bezorgd.

Ze zag er niet uit als het type dat je in een sportkroeg zou verwachten, zelfs niet in zo’n nette bar als deze. Oké, ze mocht dan een krankzinnig mooi lichaam hebben, maar ze had tegelijkertijd zoiets ongelofelijk onschuldigs. Die sproeten op haar neus, misschien. Of misschien de manier waarop ze op het hoekje van haar onderlip beet.

Voordat hij de gedachten kon stoppen, schoot ineens een beeld van die zachte, rode lippen die zich tegoed deden aan een van zijn lichaamsdelen naar de voorgrond van zijn hersenen, als een goedgeplaatst slapshot in het net. Zijn lul duwde tegen de gulp van zijn spijkerbroek.

Dus daar hield die controle over zijn hormonen al op.

‘Volgens mij is het mijn beurt,’ zei ze. Ze hield haar hoofd schuin, en daar was die verterende glimlach weer. ‘Aangezien jij je stoot net verknald hebt.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Eh... ja.’

Hou je kop erbij, man.

Oké, hij moest zich nu echt even herpakken. Hij speelde ijs-hockey, dat wel, maar hij was geen player meer. Hij had zijn tijd als fuckboy achter zich gelaten. En dat niet alleen, hij had het helemaal gehad met al die vrouwen die vanwege zijn carrière tegen hem liepen te slijmen. Hij hoefde tegenwoordig maar een openbare gelegenheid binnen te gaan – een club, bar of desnoods een bibliotheek – of er stond al een warme, gewillige vrouw naast hem, klaar om hem te bespringen. Het aantal keren dat hij de vraag ‘hou je ook buiten het ijs van stevige spelletjes, schatje?’ had gehoord, kon hij al niet eens meer tellen.